

סוגרים שבוע

מספרים ש...

"בקרובי אקדש"

(מתוך הפרשה. ויקרא י, ג)
באותו היום שמפקד המחלקה העביר שיחה על החומרה של 'הפקרת נשק', שכח אחד מהחיילים את הנשק באוהל ויצא לדבר עם מפקד כיתתו. מפקד הכיתה קבע לחייל משפט אצל המ"פ. החייל רעד מפחד כשנכנס עם כומתה לחדרו של המ"פ ששפט אותו לעיכוב של שלוש שעות ביציאה.

יום למחרת המשפט קרה אותו מקרה לגדי, החייל המצטיין של המחלקה. גדי שכח את הנשק במקלחות, ומפקד הכיתה שלו ראה אותו מסתובב בחוץ ללא נשק. מפקד הכיתה קרא לו לצד, ואמר בעיניים עצובות: "איך לי ברירה, גדי, אני אצטרך לדווח על זה". היה ברור לגדי שהמ"כ שלו סומך עליו שזה לא יקרה יותר, אך גם לא היה אכפת לו יותר מדי מהמשפט. הוא היה בטוח שהמ"פ יוציא אותו מזה חלק, מקסימום ייתן לו שעה ביציאה. גם כל חבריו של גדי עודדו אותו ואמרו: "אל תדאג, אף אחד לא ייגע בחייל המצטיין". גדי נכנס מלא ביטחון לחדרו של המ"פ, חיוך תלוי על שפתותיו כיוודע את גור הדין מראש.

"האם יש לך מה להוסיף על תלונתו של המ"כ?" שאל המ"פ בעניינות. "איך לי מה להוסיף" קרא גדי. "ובכן..." אמר המ"פ בעודו כותב על הטופס את גזר הדין: "אתה נשאר שבת". פניו המחויכות של גדי התחלפו במבט נדהם. "אבל למה?" שאל את המ"פ. "הרי החייל השני קיבל רק שלוש שעות ביציאה!" הרים המ"פ את עיניו מהטופס ואמר: "על החייל המצטיין מסתכלים שאר החיילים".

פיתחים שולחן שאלות לדיון משפחתי

אש זרה - "וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי ה' אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם" (י, א)
מה מקומה של הספונטאניות בחיים? עם איזה טיפוס אתם מזדהים יותר – עם המחושב והמסודר או עם הספונטאני וה"זורם"? האם לדעתכם האמנים והיוצרים הגדולים, מגיעים לתוצאות המרשימות מתוך עמל ויגיעה או מתוך השראה והארה ספונטאנית? מדוע עבודת ה' צריכה להיות בדיוק לפי כללים מדודים ולא נתונה לרצון ליבו ולתחושותיו של האדם? האם יש מקום ביחסים עם אלוקים בו הזרימה הספונטאנית של האדם כן יכולה לבוא לידי ביטוי? מדוע לדעתכם היה העונש של נדב ואביהוא כה חמור?

כשרות - "דַּבְּרוּ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֹאת הַזֹּהֵה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ" (יא, ב) – מהי הסיבה שבגלל נאסרו למאכל חיות מסוימות – האם אכילת החיות הטמאות מזיקה לבריאות? האם היא נועדה רק ליצור הבדל ומרחק בין יהודים לגויים ולמנוע סעודות משותפות? האם היא גורמת לאדם נזק רוחני? משהו אחר?

מתוך הפרשה

תקציר הפרשה: היום השמיני למילואים * חטא נדב ואביהוא בהקרבת אש זרה * אזהרה לכוהנים על שתיית יין ופריעת ראש בעת העבודה * הוויכוח בין משה לאהרון על שריפת שעיר החטאת * מאכלות אסורות.

סימנים לחיים

בפרשת השבוע מופיעה רשימה של חיות טהורות לאכילה ורשימה של חיות טמאות שאין לאכול. לצד זה התורה גם נותנת **סימנים** בגוף החיות עצמן: מעלי גרה ומפריסי פרסה שסועה, ודגים עם סנפיר וקשקשת.

המפרשים התלבטו האם מדובר בסימני היכר טכניים או שיש להם משמעות עמוקה יותר. כך או כך אפשר לראות בהם רמז במישור המוסרי לכמה **סימנים חשובים לחיים**.

סימן הטהרה של דגים הוא **סנפיר וקשקשת**. הסנפירים הם האיברים איתם הדג חותר קדימה ושוחה. הקשקשים הם סוג של שריון הגנה שעוטף את גופו ושומר מפגיעות. גם בחיי האדם יש צורך בכלים האלו בעת הצעידה של מסע החיים. מצד אחד צריך את הכלים באמצעותם האדם חותר ומתקדם כל הזמן למקום טוב יותר. הן במישור החומרי של מעמד כלכלי וקריירה אך לא פחות חשוב – במישור הרוחני. לא לדרוך במקום וכל הזמן לחפש דרכים להשתפר ולעלות למקום גבוה יותר.

ומן הצד השני חשובה גם ה'קשקשת' - השריון שעוטף ומגן. המפגש עם החיים מזמן לאדם גם דברים שיכולים לפגוע בו, להרעיל אותו ולהשפיע עליו לרעה. זה נכון בתחום הפיזי, וכמובן גם בתחום הרוחני. אדם שנפשו יקרה צריך לדעת לשים גבולות בצריכת התרבות שלו ולסגן מה ייכנס אליו פנימה ומה מוטב שישאר בחוץ.

סימן נוסף הוא **העלאת גירה**. היכולת של הבהמה לקחת את המזון שבלעה ולהעלות אותו לעיבוד נוסף כדי להפיק ממנו אנרגיה נוספת. אפשר לראות כאן רמז ליכולת לשמוח במה שיש לך ולהפיק ממנו את המקסימום.. האובססיה לחפש כל הזמן אחרי חידושים ולמאוס בישן אינה תכונה טובה. יחד עם זה צריך לקחת את מה שלמדנו והשגנו, להתבונן בו כדי להוציא ממנו עוד ועוד ולהשתמש בו בצורה הטובה ביותר.